

Knihovna v novém

novém“ (stěhování proběhlo v říjnu 2003). A je to znát. Umístění budovy DPS, bezbariérový přístup do knihovny, snadnější dostupnost pro všechny se projevuje na všech sledovaných ukazatelích.

Pro srovnání. V roce 2003 dosáhla knihovna celkem 20 582 výpůjček a navštívilo ji 5 679 uživatelů.

V roce 2004 (téměř dva měsíce zavřeno pro dlouhodobé onemocnění) měla knihovna 30 334 výpůjček a navštívilo ji 7 335 uživatelů.

Stálých čtenářů má v současné době knihovna 715 a jejich počet neustále vzrůstá. Už z těchto několika čísel je vidět, že knihovna oslovuje stále více našich spoluobčanů a využívání jejich služeb se zvyšuje. Píší-li „služeb“, nemám tím na mysli pouze půjčování knih a časopisů. Ke službám, které knihovna poskytuje, patří např. také I VEŘEJNÝ INTERNET, jenz je v současné době poskytován zájemcům zdarma (uživatel internetu NEMUSÍ být čtenářem knihovny), možnost zjištění, případně vytištění jízdních řádů atd. Knihovna uskutečnila pro veřejnost také řadu akcí - jen namátkou: beseda IRSKO s paní Markétou Klimentovou, prezentace knihy Aloise Jaška Světlovská knížka, beseda Stará a zapomenutá řemesla s paní Alenou Bartošíkovou, Orchideje s panem Martinem Kryštofem, Doba adventní a vánoční v období života našich předků ze vzpomínek paní Anny Otřísalové.

Také pro žáky ZŠ byla uspořádána řada besed a knihovnických lekcí. Průběžně pak byla v knihovně instalována řada výstavek knih a nástěnek ke kulturním výročím.

Během roku 2004 byl zapsáno a kompletně zpracováno celkem 491 svazků nových knih. 418 svazků nových knih byla zapůjčeno z centrálního skladu v Uherském Hradišti, takže si myslím, že i jejich výběr byl pro čtenáře zajímavý a dostatečný.

I na letošní rok se připravuje řada zajímavých akcí. První z nich, beseda Island a Faerské ostrovy - země ohně a ledu s panem **Igorem Forgáčem** již v lednu proběhla. Byla doplněna diapositivami a její posluchači odcházeli určitě zcela spokojeni. V únoru pak naši knihovnu navštívil pan Milan Daněk a přiblížil nám exotické Borneo.

Březen je jak známo dlouhá léta měsícem knihy a nyní i měsícem internetu, a tak v jeho průběhu chystáme několik zajímavostí:

- ve středu 9. března proběhne prezentace knihy Karla Doliny **Kronika Bojkovic**

- ve středu 16. března - beseda se členy klubu důchodců o knihovně a nových knihách a internetu

- v pondělí 21. března - slavnostní „pasování prvňáčků“ za čtenáře knihovny

Kromě toho bude po celý měsíc březen instalována „Pohádková výstavka“ - práce dětí základní umělecké školy.

Žáci základní školy se pak budou moci po celý měsíc zúčastnit soutěže, která bude k dispozici v knihovně.

Dle požadavků vyučujících pak budou průběžně pořádány besedy a knihovnické lekce pro všechny ročníky ZŠ.

O všech akcích budou zájemci včas informováni přes internet, hlášením místního rozhlasu a plakátky. A samozřejmě mi nezbývá, než Vás všechny nejen na akce pořádané v měsíci březnu co nejsrdčeji pozvat. Zároveň upozorňuji, že besedy pořádané knihovnou nejsou určeny pouze pro čtenáře knihovny, ale pro širokou veřejnost, a jsou zdarma.

Božena Gajdová

Nové knihy

Město Bojkovice vydalo znovu Kroniku Bojkovic

Druhé vydání knížky Karla Doliny - Kronika Bojkovic je možné zakoupit od její prezentace v knihovně dne 9. března 2005. Cena 135,- Kč.

Knihy se bude prodávat na Městském úřadě v Bojkovicích, v Muzeu Bojkovska, knihovně a IC.

Luhačovické nakladatelství Atelier IM vydalo příběhy provodovského duchovního správce Františka Müllera.

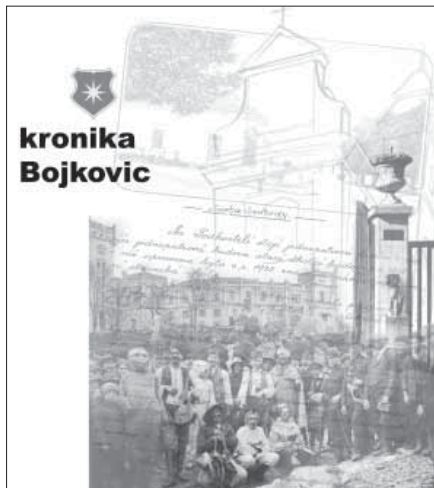
První svazek je věnován Provodovu - **Mariánské poutní místo v Provodově a Provodov v minulosti**.

Druhý svazek, který vychází pod názvem **Báje a pověsti**, obsahuje poutavé příběhy z kraje mezi Starým a Novým Světlovem a z Vizovických vrchů.

Ve třetím svazku si můžete přečíst i humoresky ze života cigánů a pytláků na Luhačovicku a Bojkovsku - **Luhačovicko**.

Jeden svazek se prodává za 186,- Kč. Kničky jsou k dispozici v Městské knihovně, zakoupit si je můžete na Městském úřadě v Bojkovicích u M.Špiritové.

MŠ

Nejprodávanější knihy

V papírnictví v Sušilově ulici u paní Elišky Urbánkové jsou to tyto knihy:

Danielle Steelová - Strážný anděl

Betty McDonaldová - Vejce a já

Pavel Frýbort - Malý český bordel

Pavel Stejskal - Proč a jak se zdravě hýbat

Bohumil Říha - Honzíkova cesta

Němcová, Erben - Pohádky

Kuchařka - Nejlepší recepty z Dámského klubu F1

Dělená strava aneb hubneme zdravě

Velká kniha pro malé děti

Já, písnička 1,2,3

Malujeme na sklo

/Ne/Rozum do kapsy

Slovníky anglicko-český, německo-český

V Knize firmy M-LA v Sušilově ulici u pana Ladislava Dvorského jsou to :

R. Fulghum - Třetí přání

Charles Nigham - Letec

Dan Brown - Šifra Mistra Leonarda

McBain - Uloupená hvězda

Míka Waltari - Egyptan Sinuhet

Michal Viewegh - Vybíjená

Pojišťovna štěstí

Henry Pohanka - Genealogie k vlastním kořenům

Lenka Lanczová - Lásky a nálezy

Lenka Lanczová - Kapky rosy

Domácí přírodní lékárna

Ottova encyklopedie

P. Bezděčka - Kopanice spomínkami šperkované

Alois Jašek - Světlovská knížka

Divadelní soubor Sem Tam For občanské sdružení

VÁS ZVE NA
přehlídku neprofesionálních divadelních souborů

VALAŠSKÉ KŘOVÍ 2005

kteřá se uskuteční
3. - 6. března 2004 v SOKOLOVNĚ SLAVIČÍN
za účasti profesionální poroty

v rámci postupové divadelní přehlídky se představí klasická i
komiční divadelní tvorba pro děti i dospělé

Program najdete od poloviny února na:
www.semtamfor.webzdarma.cz
www.semtamfor.site.cz
Infocentrum Slavičín
na plakátech a letáčích

Srdečně zveme všechny příznivce divadla

Těšíme se na Vaši návštěvu

Masaryk v Bojkovicích

Pan prezident T. G. Masaryk rád navštěvoval naše městečko Bojkovice. Pokud žijí občané starších ročníků, jistě si to budou pamatovat. Do Bojkovic jezdil ještě jako poslanec za Hodonínskou župu. Měl tady velmi dobrého přítele pana MUDr. Josefa Tillicha, bojkovského lékaře. Někdy, když mu to časově vyšlo, tak si v rodině dr. Tillicha odpočinul 2 až 3 dny.

Dům dr. Tillicha je zbouraný, tak jako další domy - rod. Vlkové, Pánkové, Hospodářské družstvo, za účelem postavení obchodního domu TIS.

Posledním obyvatelem v domě dr. Tillicha byla rodina Vaverková, která si dům odkoupila.

Pan prezident navštěvoval Bojkovice i jako hlava státu, a když jel na své letní sídlo Topolčianky na Slovensko, vždy se vlak ve stanici zastavil, aby se s našimi občany alespoň pozdravil. Jistě nejsem sama, kdo na našeho prvního prezidenta s láskou vzpomíná.

Ve třicátých letech byla v Bojkovicích postavena měšťanská škola a z úcty k našemu prvnímu prezidentovi nesla název Masarykova měšťanská škola.

Jiřina Bršlicová, předsedkyně ČSBS

Tillichovo

Pár slov úvodem: Nedělám si ambice na to, abych napsal historický dokument. To, co vám tady předkládám, jsou vzpomínky moje a mých rodičů. Lidská paměť není spolehlivá a popisované události se staly už před 60 lety. Pokud si pamatujete něco jiného, napište to prosím. Možná se tak dobereme objektivního popisu události.

Petr Vašina

JE TO CHŮZE PO TOM SVĚTĚ...

*Podle vyprávění svého dědádka Františka Soji *1873 +1960 napsal
Petr Vašina*

Nemyslete si, že já jsem byl vždycky starý děda. Také jsem kdysi byl malý a chodil jsem do školy a potom do učení.

Musím začít tím, jak jsem chodil v Bojkovicích do školy. Tenkrát se do školy povinně chodilo jen od 6 do 12 let. A to ještě byly všelijaké úlevy na polní práce. Pořádně jsme do školy chodili jenom v zimě a to hlavně proto, že tam bylo teplo. V roce 1885 mě bylo 12 let, a tak jsem vyšel školu. Maminka měla starost co se mnou. Byl jsem malý, hubený a k tomu ještě levák. Dala mě do učení k zednickému mistrovi. Ale ten mně za 3 týdny poslal domů, že jsem slabý a nešikovný.

„Chlapče, chlapče, co z tebe bude. Si gramlavý, každý jak uvidí, že chytáš vercajk do krchně, tož řa vyžene. Tá galbaňa, to je tvoje neštěstí.“

Tak nade mnou naříkala. Nakonec napsala naší Faně (to byla moje starší sestra) do Vídně, aby se podívala, jestli by mne tam někdo nevzal do učení. Fana tam sloužila v domácnosti u generála Říhy. Našla mě učňovské místo v jedné ševcovské dílně. Maminka mně spakovala trochu prádla a modlitební knížky. To abych v tom světě nezapomněl na Pána Boha. Také nějaké jídlo na cestu a hned ráno jsme vyrazili. Do Starého Města jsme šli pěšky. Tehdy přes Bojkovice vlak ještě nejezdil. Šli jsme a šli. Maminka na zádech nošku z rezného plátna a v ní košík s mojí výbavou a s vítaným pro naši Fanyňku. Já přes rameno uzlík s jídlem. Vyřešákový jsem byl v nedělních gaticích přešitých ze starších, po tatínkovi. Boty mě byly veliké, ale maminka říkala, že do nich dorostu. Po cestě mě maminka vyprávěla, jak takto vedla Fanyňku poprvé do služby a jak se jí tam teď dobře vede a že mně bude taky dobře, jenom musím být pilný a poslušný. Já jsem tomu chtěl věřit, ale nějak jsem si nedovedl představit, že mě bude dobře ve velikém městě, kde nikoho neznám. Kde mě nebude budit kdákání slepic a štěkot našeho psa. Kde nebudu mít kamarády. Vždyť ještě včera jsem s nimi chytal raky. Nachyтали jsme jich plný koš a zanesli na zámek. Kuchař nám dal šestku, to bylo 20 grejcarů. Měl jsem je v kapse a maminka o nich nevěděla. Už jsem se těšil, jak si za mě ve Vídni užijí. V Prátru budu jezdit na enšpíglu. Tak kluci říkali kolotoči. Maminka na mne pořád mluvila, ale já jsem ji skoro ani nevnímal. Možná se také bála. Věděla, že nejsem moc šikovný a tá moje „galbaňa“, ta každého mistra jenom našťve. Za Šumicemi nás dojel forman a byl tak hodný, že nás do Starého Města svezl. Poprvé jsem jel vlakem. Ve Vídni nás na nádraží čekala Fanyňka. S maminkou si padly do náručí a trochu si poplakaly, to z radosti, že se zase vidí. Pak nás Fanyňka zavedla k tomu ševci, u kterého jsem se měl učít. Zděšen jsem poslouchal, že všichni mluví jenom německy. Sem tam slovo jsem rozuměl, vždyť jsme se ve škole německy učili, ale mluvit, nebo aspoň všemu rozumět, to jsem nedokázal. Tak mě začala řada smutných a krušných dní. Byl jsem nejmladší, všichni mě poroučeli. Kdybych aspoň rozuměl, co po mě chtějí! Všichni na mě křičeli, pan mistr, paní mistrová, tovaryši i starší učni. Nic jsem nemohl stihnout, co chvíli mně někdo přetáhl potěhem. (To byl řemen, kterým si švec přitahoval opravovanou botu ke kolenu.) Tři týdny jsem to tak vydržel. Pak jednou večer, když jsem zas nestihl uklidit dílnu a pes mě sežral večer, vzal jsem potěh a plný lítosti a vzteku začal toho psa bít. Paní mistrová mně potěh vytrhla a velice mne s ním zřezala. S brekem jsem vyběhl na ulici. Brečíc jsem šel, kam mně nohy nesly. Když jsem se trochu uklidnil, rozhlédl jsem se a viděl, že stojím před nádražím. Sem mne maminka přivezla. Vešel jsem dovnitř, sedl si v čekárně a při vzpomínce na maminku a domov jsem se znovu rozplakal. Lidí jsem si nevnímal. Celý jsem se topil ve svém smutku a lítosti. Ani jsem si nevnímal, že si ke mně přisedl pěkně oblečený pán. Až jeho česká

otázka, co se mě stalo a proč tak naříkám, mne probrala. Tak jsem mu svůj osud vypověděl. Pána to dojalo, koupil mi jízdenku do Starého Města, přivedl k vlaku, který byl připraven k odjezdu směr Břeclav. Ještě mě dal pár grejcarů abych si koupil něco k jídlu. Koupil jsem si kornout pečených kaštanů, sedl na lavku a jedl. Byly horké, musel jsem je fukat. Najednou jsem zvedl hlavu a s hrůzou jsem si uvědomil, že ten vlak, co jsem s ním měl jet, je pryč! Kvůli kaštanům mě ujel vlak domů! Co teď? Mám se vrátit k mistrovi a všem těm, co mě tak mlátili? Vidina domova byla silnější, lákavější. Nevěděl jsem, že můžu počkat na další vlak, který pojede na Moravu. A povzbuzen plným žaludkem jsem se vydal domů pěšky! Napřed jsem šel podle kolejí a potom, na Moravě jsem se už optal na cestu. Byl podzim, babí léto, na polích bylo ovoce, a tak jsem hlad ani neměl. Trochu jsem i bloudil, ale za 10 dní jsem byl doma.

Někdy jsem se i bál, nejvíc v jednom lese. Lidí mě poradili, abych si zkrátil cestu přes les. Na kraji jsem si ulomil smrkovou halúzku a dal si ji za širůček. Když jsem vcházel do lesa, slunko svítilo a svět byl veselý.

Ale jak se slunko chýlilo k obzoru, začalo se v lese šepít. Zrychloval jsem krok, abych v lese nezatměl. Nakonec jsem běžel. Najednou slyším, že někdo běží za mnou. Ohlédl jsem se a nikde nikdo. Zrychlil jsem běh a šustot běžících kroků se zrychlil také. Zastavil jsem se. Šustot ztichl. Vyrazil jsem znovu. Šustění se ozývalo zas. Soumrak houstl a konec lesa nikde. Celý vyděšený jsem už běžel jak o život. Bůh ví, co se to za mnou žene! Tehdy ještě bývala strašidla a lesní muži a klekánice. Teď mne honí něco strašného. Vidět to není, jen slyšet! Nakonec jsem zakopl a spadl. Širůček se mě odkutálel kamsi do houští. Vyskočil jsem a běžel dál. Za chvíli jsem si uvědomil, že je za mnou ticho.

Žádné šustění, už mě nic nepronásleduje. Zastavil jsem se a všiml si, že nemám širůček. Jak jsem jej ztratil, přestalo i to šustění. Rozhlédl jsem se a vidím, že jsem na kraji lesa. Vyšel jsem ven. Předem mnou byl stoh slámy. Když jsem se do něj začal zavrtávat na nocleh, vylezl z něho starý tulák. Podíval se na mne a povídá:

„Kdo tě honí, že jsi tak uštvaný?“

„Klekánice, ale utekl jsem jí, jak dostala můj širůček, už mne nechala na pokoji.“

Musel jsem tulákovi dopodrobna vypovědět celou tu strašidelnou historii. Když jsem dovyprávěl, tulák se začal smát, až se celý stoh natřásal.

„To ti šustila ta smrková halúzka o tvůj klobouček, ty trdlo! A né klekánica.“

Moc jsem mu nevěřil, ale když mě ráno z lesa přinesl můj širůček i se smrkovou větvičkou, tak jsme to vyzkoušeli. Dal jsem si širůček na hlavu a vyběhl. A opravdu! Šustění tu bylo zas. Zahodil jsem větvičku a bylo po strašidle. Nebýt toho tuláka, tak si snad dodnes myslím, že mě honila klekánice.

A šel jsem dál a dál. Dny jsem ani nepočítal. Konečně jsem uviděl zámek Nový Světlov. Snad nikdy v životě jsem nebyl tak šťastný jak tehdy, když jsem dorazil domů. Maminka nade mnou spráskla ruce. Když jsem jí vypověděl svoje trampoty, tak jsme si spolu poplakali. Na druhý den maminka napsala Fanynce, co se stalo, a aby byla tak hodná a podívala se po nějakém českém mistrovi. Fanyнка mě opravdu našla dobrého a hodného pana mistra, u kterého jsem se vyučil ševcem. To učení tenkrát trvalo 6 roků. Pak jsem u něj až do vojny pracoval jako tovaryš.

Komíny

V tomto článku bych chtěl odpovědět na otázky, které nejčastěji dostávám.

Proč dříve vyhovovaly pro tuhá paliva komíny, které byly vystavěny bez komínových vložek?

Dříve byly k těmto komínům připojeny spotřebiče, které měly o několik procent menší účinnost než spotřebiče, které se vyrábějí nyní. Dnešní moderní spotřebiče mají vyšší účinnost, což je na úkor výstupní teploty ze spotřebiče – je nižší a z tohoto důvodu může dojít k zadehtování komína a následné prosakování dehtu přes komínové zdivo do místnosti. Při spalování dřevní hmoty se nejdříve musí odpařit voda, která je obsažena v palivu, potom začínají hořet plyny obsažené ve dřevu a nakonec samotné dřevo. Když je komín zadehtován, nebo se v komínovém průduchu vytvořila větší vrstva sazí, může dojít ke komínovému požáru, při kterém vzniká teplota uvnitř komína 1 000 – 1 200 °C – zpravidla následuje popraskání komínového tělesa a může nastat i požár celého objektu. Při instalaci nového, moderního spotřebiče je důležité, aby tento spotřebič nebyl předimenzován. Při provozu spotřebiče, který je předimenzován, se musí snížit přívod vzduchu pro spalování, čímž nastane nedokonalé spalování a následná tvorba dehtu, či sazí.

Další skutečností je, že dříve byly vystavěny pro uskladnění dřeva různé objekty (stodoly), takže v nich uskladněné dřevo mělo vlhkost třeba jen do 20 %. Nyní, pokud se používá jako palivo dřevo, je jeho vlhkost několikanásobně překročena – nejsou prostory pro skladování.

Některé komíny se dají modernizovat. Většinou se tyto komíny musí frézovat, aby bylo možno osadit komínovou vložku požadovaného průměru. Frézují se pouze komíny přímé, nesmí být uhybané. Po vyfrézování se komíny vložkují, a to buď šamotovými vložkami, nebo nerez vložkami (třída

nerezové oceli je 1.4404, tloušťka stěny 1 mm).

Nové, moderní komíny jsou vícevrstvé (tříslůžkové) a skládají se z komínových tvárnic – mají zadní odvětrávání, z izolace, která musí mít hmotnost 900 kg/m a ze samotných komínových vložek. Všechny materiály pro stavbu komínů musí mít prohlášení o shodě dle zákona č. 22/97 Sb.

Nechci opomenout i stavbu komína v nadstřešní části, kde musí být použit mrazuvzdorný materiál. Další velkou závadou je, když není zachována dilatace mezi komínovou vložkou a komínovou krycí deskou – dilatace umožňuje svislý pohyb komínové vložky (při zahoření komína se vložka roztáhne o 1 – 3 mm). Pokud se používají kvalitní komínové vložky, zabrání prosakování dehtu přes komínové zdivo a snáší i komínový požár.

Plynná paliva:

Komínové průduchy od spotřebičů na plynná paliva musí být opatřeny komínovými vložkami. Je možno použít šamotové, nerezové, plastové i hliníkové vložky. Hliníkové komínové vložky se mohou používat do průměru 150 mm a jsou určeny pro suchý provoz (ČSN 734201/2002). Pro mokřý provoz lze použít nerez komín. vložky a plastové komín. vložky – záleží na teplotě spalin. Plyn má kondenzační bod při teplotě 55 – 60 °C, pokud teplota v kterékoliv části komína je nižší než 55 °C, dochází ke kondenzaci a jedná se o mokřý provoz.

Lze říci, že moderní plynové kotle se vyrábějí s vyšší účinností (účinnost je přes 90 %), výstupní teploty jsou nízké, takže ve většině případů se jedná o kotle nízkoteplotní až kondenzační.

Dalším problémem pro komíny jsou kotle, které mají samostatně regulovaný výkon. Jsou to kotle kvalitní s vysokou účinností. Zde může nastat problém při návrhu průměru komín. průduchu. Když se provádí výpočet průměru komín. průduchu, musí se dosadit nejvyšší výkon spotřebiče, což znamená, že při maximálním výkonu je komín dimenzován dob-

ře, ale například při třetinovém výkonu dochází k nadměrnému vzniku kondenzátů a někdy dochází i k tahovým vadám.

Další důležitou věcí je, že všechny typy spotřebičů (mimo uzavřených, kde je spalovací prostor plynotěsně oddělen od místnosti, ve které je spotřebič instalován), musí mít dostatečný přívod vzduchu ke spalování. Pokud je např. plyn. spotřebič umístěn v malé kuchyni činžovního domu a je v této místnosti i digestoř, dochází k opačnému tahu v komínovém průduchu.

Revize:

Revize dle ČSN 734201/2002, s přihlédnutím ČSN EN 1443/2003 se provádějí při kolaudačním řízení novostaveb, při změně spotřebiče a při jakémkoliv zásahu do komínového tělesa. Pokud se staví nové komínové těleso, je důležitá konzultace s kominickým mistrem ještě před započítáním stavby

komína. Je pravdou, že komín navrhuje projektant, ale do provozu ho vždy uvádí komin. mistr, který vydává protokol o stavu spalinových cest.

V tomto článku jsem uvedl jen nepatrnou část problémů, které se týkají provozu komínových těles.

František Sudek
kominický mistr
Domky 489, Bojkovice
tel. 608 778 813

Vážené dámy, slečny, maminky i babičky!

Víte, že se blíží 8. března a znovu budeme slavit

M D Ž

Všem přeje mnoho štěstí, zdraví, lásky a pohody.

Za MO ČSSD Zemčíková

NAŠE POVĀNOČNÍ VYCHÁZKA

Ti, kteří přijali naše pozvání na vycházku pořádanou TJ Sokol a KČT Bojkovice dne 28. 12. minulého roku, byli mile překvapeni a svého rozhodnutí určitě nelitovali. Nedošli daleko. První zastávka byla u jižní věže kostela sv. Vavřince. Dveře do věže byly k údivu všech otevřeny a na jejich prahu nás vítal pan Oldřich Juračka. Po jeho úvodním výkladu první skupina přítomných vystupovala (snad poprvé ve svém životě)

po příkrých, dřevěných schodech věže až ke plošině, kde stojí hodinový stroj věžních hodin. Z fundovaného výkladu pana Juračky jsme získali následující informace:

Hodinový stroj pochází podle dostupných pramenů z konce 18. století (po ničivém požáru kostela v roce 1792) a byl zhotoven bojkovským kovářem **Václavem Vicenikem** v kovárně v domě čp. 113. Je dodnes funkční a denně je udržován v chodu natahováním tří vah. Tuto činnost provádí obětavě právě pan Juračka.

Ve věži je celkem pět zvonů. Zvon zvaný „umíráček“ je nejstarší a pochází z doby opravy kostelní věže z konce 18. stol. Má zajímavou historii. V březnu roku 1942 byl zabaven spolu s ostatními zvony pro válečné účely Třetí říše - jako zázrakem nebyl roztaven a byl vrácen bojkovské farnosti po ukončení II. světové války z Hamburku. Měl toto označení: Přarrant Bojkowitz Bezirk Ung. Brod.

Druhý zvon, železný, pochází z roku 1919 a je v nečinnosti od roku 1927. Další tři zvony jsou novějšího data - byly vysvěceny a rozezněly se 14. května 1972. Ulity byly **Rudolfem Manouškem** ze Zbraslavi. Největší zvon je zasvěcen sv. Vavřinci, další dva menší zvony sv. Cyrilu a Metoději a Panně Marii Hostýnské.

Prohlídka byla zakončena procházkou po hřebenu valené klenby bojkovského chrámu.

Zážitek vskutku jedinečný a neopakovatelný.

Nastal čas, abychom naplnili poslání slova vycházka, a tak po absolvování prohlídky věže druhou skupinou účastníků jsme se vydali Potokem na Hradskou nivu, od kaple k Červenému kříži a pak, jak jinak, do Bojkovic. Moc velkou vzdálenost jsme sice nešli, zato však jsme obohatili své vědomosti o místě svého bydliště.

A na závěr bych chtěla poděkovat vedoucímu vycházky panu

Pavlu Polanskému za jedinečný nápad - spojit vycházku s návštěvou kostelní věže a panu Oldřichu Juračkovi za ochotu a zajímavý výklad. **MK**

POZVÁNKA

TJ Sokol Bojkovice pořádá
v neděli dne 20. března 2005
VLASTIVĚDNOU VYCHÁZKU.

Sraz zájemců je ve 13:00 hod. před obchodním domem TIS.
Všichni jste srdečně zváni.

Společenská kronika

Naši noví občanci

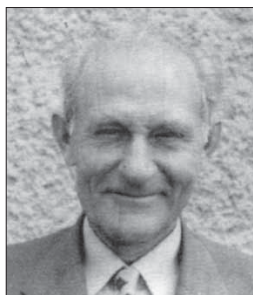
Lukáš Ulek č. Bzová
Lenka Librová Bezručova čtvrť
Šimon Rudolf Hrabina Mánesova II

Odešli z našich řad

Kateřina Křížková 65 let č. Bzová
Drahošlav Miškařík 75 let Tovární
Josef Malíček 65 let Kosmákova
Anežka Jančaříková 80 let č. Krhov
Pavel Slavíček 49 let Močidla
Daniel Zimčík 6 měsíců Bezručova čtvrť
Zdeněk Ševčík 58 let Bezručova čtvrť
Bohumila Kotulanová 89 let Štefánkova
Bohumila Brostíková 67 let č. Bzová
Jan Polák 66 let Černíkova

Pokud nemáte zájem o zveřejnění ve společenské kronice, informujte Marii Špiritovou na Městském úřadě v Bojkovicích nebo telefonicky na čísle 572 641 151.

VZPOMÍNKA

Život smrtí nekončí, neboť láska je věčná...

Dne 2. 2. uplyne devět smutných let, kdy nás opustil můj drahý tatínek, náš laskavý dědeček pan **Josef Abrahám z Krhova**.

Vřelý díky za Tvoji lásku, věrnost a pomoc, kterou jsi nám celý svůj

život projevoval. Byl jsi naší velkou oporou a my si Tě za to vážili a ctíli.

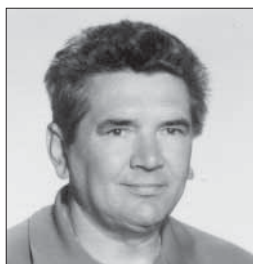
Vzpomínají dcera Marie s rodinou a syn Otto s rodinou.

Děkujeme za tichou vzpomínku všem jeho přátelům a známým.

Kdo lásku a dobro rozdával, ten neodešel a žije v srdcích dál.

Dne 15. března to bude 20 let, co vzpomínáme smutné výročí úmrtí našeho manžela, tatínka, dědečka a pradědečka pana **Vladimíra Salveta z Bojkovic**. S láskou vzpomíná rodina Torišková a Polanská. Kdo jste ho znali, vzpomeňte s námi.

Kdo lásku a dobro rozdával, ten neodešel a žije v srdcích dál

Dne 19. 4. je to rok co vzpomínáme smutné výročí úmrtí pana **Josefa Michalčíka z Bojkovic**. S láskou vzpomíná manželka a děti s rodinami.

Roky plynou jak tiché řeky proud, jen vzpomínky trvají a nedají zapomenout. Před 23 lety od nás navždy odešly

paní Hedvika Polanská a paní Anna Polanská z Bojkovic. S úctou a láskou vzpomíná rodina. Kdo jste je znali, věnujte tichou vzpomínku s námi.

Loučíme se jen, abychom se zase shledali

Dne 7. ledna jsme vzpomněli prvního smutného výročí, kdy nás náhle opustil pan Vladimír Mazálek, manžel, tatínek, dědeček, bratr a švagr.

Děkujeme všem, kteří tichou vzpomínkou uctí jeho památku rodina

Čas neúprosně běží a bolest v srdci zůstává

Dne 12. února tomu bylo rok, co zemřel pan Alois Kundera z Bojkovic. Stále vzpomínají manželka, děti a vnuci.

Kdo tvrdí, že čas je lékem na každou bolest, mýlí se. Nikdo a nic nedokáže zmírnit bolest, žalost a stesk nad ztrátou toho nejcennějšího, co v životě máme, svého dítěte. Ten největší poklad daný přírodou nám, lidem.

Velmi těžce prožíváme náhlý odchod mého drahého syna a bratra **pana Mgr. Jiřího**

Dolinského z Bojkovic, který byl naší velikou radostí, mojí pýchou, nadějí a oporou.

On a jeho rodina byli pro mne tou nevyčerpatelnou studnicí lásky, štěstí a pohody. To všechno během chvílky zničil nelítostný osud.

Dne 16. 3. 2005 tomu budou tři roky, co nás opustil v mladém věku 35 let. Děkujeme všem za vzpomínku a soucit s naší bolestí.

Maminka, bratr s manželkou a strýc Otto s rodinou

PODĚKOVÁNÍ

Děkujeme všem za projevenou soustrast a slova útěchy při posledním rozloučení s paní Zdenkou Matouškovou z Bojkovic

pozůstalá rodina

PODĚKOVÁNÍ

Chtěla bych touto cestou poděkovat pečovatelce Charity paní Andrei Staškové za péči, kterou věnovala mojí nemocné mamince. Upřímné díky a Pán Bůh zaplať.

Stanislava Starobová s rodinou